

Áfra János

Mintha egyedül

A felelősség, amit vársz, mit jelent? – kérded.
Bár volna a zsebemben egy megbonthatatlan képlet...
csakhogy ez nálunk másképp, a szádnál kezdődött el,
mikor kimondtad, hogy jól van, most már csak velem,
de úgy, ahogy nem lehetne többé mással vagy nélkülem,
hisz pokolian éget a távolság, mikor utunk kétfelé ível.

Nem tudod letagadni többé, hogy volt hozzám közöd,
mert közeidet betöltötték kezeim és közeimet betöltöd
lábaiddal. Összeadjuk az ölelésben mindazt, amink van,
aztán az illatfelhő fejünknel oldalra dőlt cseppformát ölt,
benne a biztató jellel, mint képregénybéli figurák fölött –
és innentől már csak egymást éljük és féljük a szóban.

Ahogy simogatsz és idomítasz, fékezel és bátorítasz,
nincs több felesleges perc, míg a karom fejednek támasz,
nincs kétely, és nem veszhet kárba hajszál a vállamon,
mert nyugodt úrállomás rajzát formálják meg a szőke ívek –
képzelt úrruhák, kopogástalan talpak, egymásba nyíló éjjelek,
majd érzelmekkel túlsúfolt hajnalok. De el kell mondanom...

Nem tudom, hol van, ha van ilyen nyugalom egyáltalán,
valahol túl a hiányodon, ahol e játék főellenségének hamván
megpihenhetek veled. Csakhogy még igazi szörnyünk sincs,
akire bűnbakként mutogathatnánk egymást elkerülő napokon.
Küzdeni a távolsággal kell, s a mellőzésből fakadó méltáson
nem lendít túl a nyitogatás, mert homályhoz vezet a kilincs...

Vagy létezne, hogy az emberek mind ugyanúgy fontosak?
Fuldoklok, s ugrik a pulzusom, mikor újra és újra hallgatlak:
hogy neked a családod és én, mint két lágy tojás egy néninek...
Egyformán elszámoltatunk, az igaz. Erősek, akik várni tudnak,
de érts meg: a magánnyal való kalandjaim nem pótolhatnak,
és most még nem az a kérdés, hol élsz, hanem hogy kinek.

Távol maradsz, amíg ritka ittlétedkor is fájlalod a távolságokat, míg terveinkből más akarata metsz vissza terebélyes szálakat, és felforr fejem a hangoktól, amikor a gyerekszoba biztonsága beszél belőled. Most még léphetnél felém, de könnyen meglehet, később érik be a mozdulat, s mikor végre valamiképp megteszed, jön helyemre másik változat... arcomat elmossa a vágy holdudvara.

Elekes Gyula: Anima (zománc, 42x32 cm, 2010)

